

DE MENSHEID VAN DE WERKELIJKHEID

Zelf-Bevrijd van De Spaak In Het Wiel

Een verhandeling door Adi Da

Tenzij ze er specifiek van worden weerhouden, zullen alle systemen zich zelf herstellen. Het universum is een zelf-organiserend, zelf-corrigerend en zelf-herstellend proces. Alle systemen organiseren, corrigeren en herstellen zich zelf – tenzij iets het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelfherstellende proces verstoort. De huidige machtsstructuren in de maatschappij verhinderen evenwel dat het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces van de mensheid doorgang vindt.

Het politieke, maatschappelijke, economische en culturele model (en de hiërarchie van verwachtingen en eisen) van collectieve menselijke levenssystemen is georganiseerd in overeenstemming met (en door een uitbreiding van) de functies van het menselijk brein en zenuwstelsel.

Het menselijk brein en zenuwstelsel is zodanig gemodelleerd, dat het een beperkte reeks van mogelijke ervaringen en mogelijke vormen van kennis kan toelaten (nastreven en belonen) – en het menselijk brein en zenuwstelsel is tevens zodanig gemodelleerd, dat het ervaringen en vormen van kennis vermijdt (en verhindert en zelfs bestraft) als deze niet behoren tot de overigens beperkte reeks van toelaatbare (en dus nastreefbare en lonende) ervaringen en vormen van kennis.

Aldus en dienovereenkomstig en dientengevolge worden alle collectieve menselijke politieke, maatschappelijke, economische en culturele levenssystemen (elk in overeenstemming met het specifieke ‘persoonlijkheidsprofiel’ in het betreffende geval) strikt georganiseerd om alleen bepaalde beperkte ervarings- en kennismogelijkheden toe te laten (en na te streven en te belonen) en alle andere ervarings- en kennismogelijkheden te verbieden (en restrictief te verhinderen en te bestraffen) als deze niet corresponderen met de opzet van een bepaald geval van menselijke collectiviteit.

Als dit inzicht – in plaats van welke vorm van misvatting of louter idealisme dan ook – een rol gaat spelen bij het onderzoek van de totaliteit van alle collectieve (politieke, maatschappelijke, economische en culturele) menselijke levenssystemen, dan is het mogelijk die totaliteit (en elk specifiek geval dat daarvan deel uitmaakt) zodanig te herontwerpen, te heroriënteren en te bevrijden, tot een universeel collectief menselijk levenspatroon dat is gebaseerd op de

veronderstelling van aan-alles-voorafgaande eenheid (en inherente inclusiviteit) en dat erop gericht is om enerzijds volledig juiste en waarachtige ervaringen en kennis optimaal toe te laten (en te stimuleren en te belonen) en anderzijds allerlei vormen van ervaring en kennis te verbieden (en restrictief te verhinderen en te bestraffen en zeker niet te belonen) als deze louter negatief zijn en in alle opzichten gedissocieerd van de ‘Volmaakte Kennis’ van de Werkelijkheid en de Waarheid.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum, vertegenwoordigt een benadering die volledig anders is dan alle tot nu toe ondernomen pogingen om conflicten te beperken en werkelijke vrede te bereiken. Het Wereldwijd Coöperatief Forum, vertegenwoordigt de opkomst van een politieke, maatschappelijke, economische en culturele kracht van waarachtig iedereen-tegelijk – een kracht, die de mensheid zal toestaan en in staat stellen, gebruik te maken van haar inherente recht en noodzaak om te functioneren als een zelf-organiserend, zelf-corrigerend en zelf-herstellend wereldomvattend samenwerkingscollectief.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is niet gebaseerd op prachtige toespraken over verheven principes. Ook is het Wereldwijd Coöperatief Forum niet gebaseerd op het feit, dat ieder mens bij de één of andere goedbedoelde speciale-belangen-groepering moet aansluiten. Geen van die benaderingen kan de grote veranderingen teweegbrengen die nu (en voor altijd hierna) nodig zijn in de menselijke wereld. In feite verhinderen beide benaderingen effectief het verrijzen van het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces van de mensheid. Dat zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces moet de kans krijgen om vrijelijk te functioneren teneinde de ramp die zich nu afspeelt om te keren. De mensheid als geheel (iedereen-tegelijk) moet in de gelegenheid worden gesteld het intrinsieke vermogen tot zelf-organisatie, zelf-correctie en zelf-herstel te herverwerven en op die manier de potentiële vernietiging van het menselijk leven op Aarde te voorkomen.

De huidige beschaving is (op een kenmerkende manier) wereldlijk, oppervlakkig, materialistisch, ‘naar buiten’ gericht en ‘object’-gericht. De huidige beschaving vertegenwoordigt een vorm van propaganda die de mensheid tot het punt van zelfvernietiging heeft gedreven. Die koers naar zelfvernietiging mag niet doorgaan. Het collectief van de mensheid moet alles doen wat in haar vermogen ligt om zijn eigen zelfvernietiging te verhinderen en weer tot bezinning te komen.

Het herwinnen van gezond verstand, vergt een volkomen nieuwe beschavingsbasis. Dit is de ‘eindtijd’ van de egocultuur. De huidige egocultuur is onverbreekelijk verbonden met het ‘gezichtspunt’ van grof materialisme – en de foute filosofie van grof materialisme heeft de mensheid tot culturele en maatschappelijke waanzin gedreven. Wil de mensheid als geheel een juiste basis krijgen en haar gezonde verstand terugkrijgen, dan moet er sprake zijn van een volledig ander en juist oerinzicht in de Werkelijkheid Zelf.

Dat noodzakelijke nieuwe inzicht zal niet voortkomen uit de oude beschaving. Er is een nieuw soort beschaving vereist. Deze nieuwe beschaving zal noodzakelijkerwijs een coöperatieve orde zijn van mensen die wereldwijd met elkaar zijn verbonden. Om de menselijke beschaving effectief te kunnen reorganiseren, moet deze nieuwe beschaving een verantwoordelijk menselijk proces zijn van iedereen-tegelijk.

In de huidige tijd is er steeds minder waarachtige beschaving over in de wereld. Steeds vaker worden waarachtige beschavingsprincipes prijsgegeven ten gunste van de ego-maskerade waaraan mensen nu overal deelnemen.

De beschavingsprincipes, die het menselijk functioneren in staat stellen de dispositie van aan-alles-voorafgaande eenheid te demonstreren, zijn al vernietigd – met name als gevolg van het verschrikkelijke verloop van de twintigste eeuw, te beginnen met de Eerste Wereldoorlog. In feite betekenden de Eerste en de Tweede Wereldoorlog de zelfvernietiging van de wereldbeschaving. Als gevolg van die twee gebeurtenissen en alles wat daarmee samenhangt, is het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende principe van de mensheid vernietigd. Nu rest alleen nog de ‘Narcistische’ egocultuur met de daaruit voortvloeiende menselijke verwoesting.

De huidige maatschappij is versplinterd, afgestompt, en totaal misleid door een onvoorstelbaar grof soort drogdenken over de ‘werkelijkheid’. De bevolkingsmassa’s van de wereld worden verleid door de absurditeiten van het ‘consumentengedrag’. Overal zitten mensen nu verankerd in hun overtuiging van absurde ‘consumenten’-ideeën over de mogelijkheden tot absolute ‘zelf-bevrediging’ – en verder zijn mensen (vanwege hun falen in ‘zelf-bevrediging’) volledig in de greep geraakt van ‘grof realistische’ zienswijzen die nihilistische wanhoop en zelfs onbepakt (en intrinsiek zinloos) geweld lijken te sanctioneren.

De tijd is duister, maar de mensen zien de duisternis niet – en voor zover ze de duisternis wèl zien, beschikken ze over geen enkel middel om iets tegen die duisternis te doen – en dus leggen ze zich erbij neer. De huidige duisternis is een duidelijk teken, dat het manifesteren van het inherent zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende principe wordt verhinderd. Anders zou de manifestatie van het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende principe nu duidelijk zichtbaar zijn. Waarachtige beschavingsprincipes zijn het bewijs van een zelf-organiserende, zelf-corrigerende -en zelf-herstellende vrije energie.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is dan ook een beschavingsproces – beslist geen proces van anarchie of ontkenning. Bij het Wereldwijd Coöperatief Forum, gaat het er absoluut niet om dat miljarden mensen deelnemen aan een soort chaotische oproer. Het Wereldwijd Coöperatief Forum dat ik voorstel, is juist een ordelijk middel om iedereen-tegelijk te vertegenwoordigen in een wereldwijd functionerend lichaam dat de macht heeft om tot positieve, feitelijke resultaten te komen.

In de wereld van alledag is er momenteel geen sprake van een positief effectieve wereldwijde benadering. Wereldwijd is er alleen maar sprake van een hardnekkig inertie van monotonie die op een uiterst doeltreffende manier verhindert dat het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces van de mensheid zich manifesteert. Het enige dat zo op een betrouwbare manier wordt gehandhaafd, is de status-quo – en die status-quo brengt de wereld naar een mogelijk fatale verwoesting.

De menselijke wereld verkeert thans in een toestand van letterlijk oneindige versplintering waarin het individu zich machteloos voelt en zichzelf alleen maar ziet als een soort ‘consumptie’-ego dat geprikkeld en bevredigd moet worden en dat misschien zo nu en dan een stem of een zeepkist ter beschikking krijgt. De wereldwijde toestand van de mensheid is absurd en duister. Deze duisterste van alle tijden vereist derhalve een immense drijfveer van zelf-correctie en zelf-herstel, een immens verrijzen van het zelf-organiserende principe, dat inherent als levenssysteem in de mensheid aanwezig is. Niettemin, en ondanks deze noodzaak, gebeurt er niets dat wereldwijd tot herstel leidt. Iedereen slaapt. De mens is zich de omvang van deze ramp niet werkelijk bewust. Bovendien is niemand zich werkelijk bewust dat de mensheid actief bezig is deze ramp te bewerkstelligen –

en dat de mensheid er dus ook voor kan kiezen daarmee op te houden, en dat de mensheid er ook (collectief) voor kan kiezen het hele systeem van de wereldbevolking te reorganiseren, zichzelf te laten corrigeren en waarachtig recht te zetten.

Behalve de kracht van het geheel, de integriteit van het geheel, is er absoluut niets dat de ramp kan tegenhouden. Die kracht is het enige dat de duisternis zal wegnemen en de menselijke wereld zal ver-lichten.

De kracht van de totaliteit (ofwel het geïntegreerde geheel) kan nu niet functioneren. Als er een lange stok (of een spaak) in het wiel van een rijdend voertuig wordt gestoken, komt dat voertuig met een ruk tot stilstand. Evenzo is de integriteit van het geheel en de totaliteit van de mensheid – die inherent zelf-organiserend, zelf-corrigerend en zelf-herstellend is – zó inert, bewegingloos en in alle opzichten verstard en repetitief geworden, dat de inherente macht en neiging van het geheel en de totaliteit van de mensheid om zich te zelf-organiseren, zelf-corrigeren en zelf-herstellen niet wordt toegestaan en mogelijk gemaakt zich te zelf-manifesteren. De mensheid (als een wereldomvattende totaliteit en als een systematisch geïntegreerd geheel) moet daarom haar intrinsieke dispositie om haar eigen rechtmatigheid op te eisen en mogelijk te maken, opnieuw bevestigen en opnieuw tot regel maken.

Vóór de intrede van de moderne communicatiemiddelen was de maatschappij een verzameling (geografisch en anderszins) van elkaar gescheiden naties (ofwel afzonderlijke en in wezen door ‘stammen’ bepaalde politieke, maatschappelijke, economische en culturele entiteiten). Zodra echter het industrialisatieproces begon met de productie van communicatiemiddelen waardoor de hele maatschappij onmiddellijk de beschikking kreeg over verbindingsnetwerken, werd het voor de mensheid evenwel nood-zakelijk, als een geheel te gaan functioneren. Desalniettemin; in plaats van het functioneren van de mensheid als één geheel, zijn alle facties uit ‘de dagen van weleer’ – nationale staten, regionaal en cultureel beperkte religies en allerlei machtsgroeperingen – agressief tegenover elkaar blijven staan en allemaal naar absolute macht blijven streven. Die voortdurende confrontatie verhindert actief dat de kracht van het geheel zich manifesteert. De voortdurende confrontatie tussen afzonderlijke (en in alle opzichten afscheidende) machten en belangen is de ‘spaak in het wiel’ van de mensheid.

De mensheid moet beginnen te functioneren als een totaliteit, zonder de tot versplintering leidende associaties met rivaliserende nationale staten, rivaliserende cultuurgroeperingen, rivaliserende religies, rivaliserende politieke en economische agenda’s enzovoort. Aan de gevestigde belangen die de menselijke niet-eenheid uit ‘de dagen van weleer’ intact houden, moet voorbij worden gegaan en ze moeten worden vervangen door het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces en op die basis door de oorspronkelijk eensluidende stem – van de mensheid als geheel. Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is het inherent zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces van de mensheid en geeft deze een middel waarbinnen en waardoor het effectief kan zijn.

De ontwikkelingsgang van de industrialisatie en de modernisering heeft niet geleid tot eenmaking van de mensheid – de opkomst van de mensheid als een inherent met elkaar verbonden, wereldomvattende totaliteit wordt verhinderd door de institutionalisering van de ‘oude facties’ van afgescheidenheid. Het is door die institutionalisering van afgescheidenheid dat de oude conflictsituatie in stand wordt gehouden. De ‘oude facties’ zijn allemaal ‘stam’-entiteiten uit een

voorbijge periode, toen de communicatie tussen mensen onderling versplinterd was als gevolg van de geografische afstanden tussen verschillende territoria. In de ‘dagen van weleer’ waren de ‘stam’-entiteiten van nationale staten en religies geografisch van elkaar gescheiden. Nu, in de tijd van wereldomvattende communicatienetwerken, hebben deze stemmen uit de ‘stamcultuur’ zich ontwikkeld tot grote politieke en religieuze machten die erop uit zijn hun eigen absolute macht in stand te houden – zelfs door middel van expansie buiten hun traditionele ‘territoria’ in het wereldwijde domein van exclusieve (en zelfs totalitaire) macht. De afgescheiden ‘oude machten’ kunnen hun macht alleen maar in stand houden door de versplintering van de wereld continu te herbevestigen – zelf zijn ze immers ontstaan in tijden waarin de wereld niet functioneerde als een geheel en er veeleer sprake was van verspreiding (ofwel diaspora) van de mensheid over de hele Aarde. Uit die diaspora zijn afzonderlijke ‘stammen’ en nationale staten voortgekomen – en de afzonderlijke religies die met die ‘stammen’ en nationale staten zijn verbonden. Zodra echter de moderne communicatiemiddelen verschenen, kwamen de voordien afgescheiden ‘stammen’, nationale staten en religies plotseling tot de ontdekking dat ze het enige territorium van één en dezelfde en enige wereld bewonen.

In het boek *The Three Christs of Ypsilanti*, geeft Milton Rokeach,¹ een instructief (en in archetypisch opzicht significant) verslag van een feitelijke gebeurtenis in een psychiatrische instelling die illustreert wat er gebeurt als menselijke veronderstelde ‘absoluutheden’ op hetzelfde ‘territorium’ met elkaar worden geconfronteerd. De sociaalpsycholoog en persoonlijkheidstheoreticus Milton Rokeach hield regelmatig groepsbijeenkomsten met drie mannelijke psychiatrische patiënten van wie elk dacht dat hij ‘Jezus Christus’ was. Het was een opmerkelijk blijk van hoe op het ego gebaseerde en ‘zichzelf’ verabsoluterende mensen typisch tegenover elkaar staan, op elkaar reageren, elkaars bestaan ontkennen en proberen macht over elkaar te krijgen.

Zoals Milton Rokeach concludeert, leidde het proces van deze groepsbijeenkomsten (in het Ypsilanti State Hospital van Michigan, in de periode 1959-1960) niet tot de ‘genezing’ van deze drie ‘zelf-misleide personen. Ook de ‘dialogoog’ (om het zo maar te noemen) tussen alle afgescheiden – en door ‘stamdenken’, nationaliteit of religie bepaalde – machtsblokken in de wereld leidt nooit tot heelheid van de mensheid. Geen van dat soort ‘dialogen’ zal ooit tot heelheid van de mensheid leiden, want al deze door ‘stamdenken’ bepaalde, nationale en religieuze vormen zijn ontstaan in een versplinterde wereld van niet-eenheid en zullen steeds weer opnieuw proberen de absoluutheid van hun eigen inherent afgescheiden (en opzettelijk afscheidende) identiteiten te bevestigen.

Met de opkomst van wereldomvattende communicatiemiddelen zijn de bestaande grootmachten in de wereld zoiets geworden als de drie ‘Christussen’ van Ypsilanti. Alle veronderstelde (en rivaliserende) menselijke ‘absoluutheden’ bevinden zich nu samen in dezelfde ruimte – en ze zullen hun relaties met elkaar nooit rechtzetten. Hun denken is immers voortdurend en opzettelijk gebaseerd op de vooronderstelling van afgescheidenheid en hun actie-reactiepatronen ten opzichte van elkaar zijn altijd gedramatiseerde pogingen om het absolute ‘zelf’, het afgescheiden ‘zelf’ te zijn en daarnaar te handelen en de ‘ander’ welbewust te overheersen. Zelfs als de mensheid (als een massa van ruim zeven miljard afzonderlijke *ego*’s) in dezelfde ruimte bijeen zou komen – dan nog zou ze het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces, dat haar in

1 Milton Rokeach, *The Three Christs of Ypsilanti: A Psychological Study* (Columbia State University Press, New York, 1964).

staat zou stellen zich tot een geheel te verenigen, niet manifesteren. Afscheidenheid kan geen heelheid voortbrengen. Alleen aan-alles-voorafgaande eenheid kan heelheid manifesteren.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is een actief gebeuren waarin afscheidenheid, inherent niet het geval is – en waarin noch afscheidenheid noch het afscheiden wordt verondersteld en ook geen kans krijgt om het karakter, het doel, of de resultaten van de vergadering te bepalen. Het Wereldwijd Coöperatief Forum is geen context waarbinnen afscheiden ‘ietsen’ bijeenkomen en proberen zich te verenigen. Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is echter de plaats van handeling waar eenheid aan alles voorafgaat, waar definitief wordt uitgegaan van aan-alles-voorafgaande eenheid en waar aan het blijvend uitgaan van aan-alles-voorafgaande eenheid de hand wordt gehouden.

Bij aan-alles-voorafgaande eenheid is er geen sprake van miljarden afgescheiden ego's. Bij aan-alles-voorafgaande eenheid gaat het ook niet om een specifieke verzameling ‘grote’ ego's. Aan-alles-voorafgaande eenheid heeft niets te maken met ‘drie Christussen’ in dezelfde ruimte – of met afgescheiden groepen mensen, elk vanuit zijn eigen stukje van de wereld, die samenkomen en geacht worden een eenheid te vormen terwijl ze volharden in de veronderstelling van niet-eenheid. Ego's zullen de wereld nooit tot één geheel maken. Alleen egoloosheid (ofwel intrinsieke niet-afgescheidenheid) is het principe van aan-allesvoorafgaande eenheid.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is een context waarbinnen het inherente principe van aan-allesvoorafgaande eenheid zich doet gelden, met het vermogen dingen te laten gebeuren – een vermogen dat niet door de ‘oude’ (politieke, maatschappelijke of religieuze) machten kan worden platgewalst. In het Wereldwijd Coöperatief Forum moeten alle ‘oude’ machten zich aansluiten bij het geheel door hun ‘vlaggen’ te strijken, hun ‘spandoeken’ te laten vallen, hun ‘badges’ achter te laten en eenvoudig te gaan functioneren als deel van de aan-alles-voorafgaande eenheid van de mensheid-als-geheel.

Het heeft geen enkele zin, de ‘drie Christussen’ in dezelfde ruimte samen te brengen – want het principe van de ‘drie Christussen’ is gebaseerd op afscheidenheid, niet-eenheid en ‘stammen’-mentaliteit. ‘Stammen’ zijn het niet. ‘Stammen’ zijn juist waaraan voorbij gegaan moet worden.

Geen enkel gesprek tussen afzonderlijke machten kan ook maar iets rechtzetten. Geen enkel principe om afzonderlijke ‘ietsen’ in dezelfde ruimte samen te brengen, zal derhalve dan ook het goede in de wereld brengen. De zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende kracht van het geheel dat altijd al verenigd is, is het enige middel om de wereld en de mensheid te herstellen.

De mensheid moet nu in een aanname verkeren van aan-alles-voorafgaande eenheid – maar de mensheid zal haar inherente eenheid niet verwezenlijken zolang ze blijft spreken met stemmen die al afgescheiden zijn. De stemmen die al afgescheiden zijn, moeten worden genegeerd – of het nu ‘grote’ of ‘kleine’ stemmen zijn. Het is de stem van iedereen-tegelijk, die zich nu moet laten horen en gelden. Dit inzicht in wat er moet gebeuren, is iets heel anders dan alle andere pogingen die thans worden ondernomen om duurzame vrede in de wereld te brengen.

Veel mensen zijn verontrust door wat er tegenwoordig in de wereld gaande is – maar ze hebben geen idee wat ze ertegen kunnen doen, omdat ze niet begrijpen hoe systemen werken, hoe de vroeger verenigde kracht van de mensheid moet worden aangewend en hoe egoïteit dat allemaal ondermijnt. In het algemeen wordt aangenomen, dat goedwillende praat over hogere principes

voldoende is om de eenheid van de mensheid tot stand te brengen. Dat soort goedwillende praat is echter precies hoe eenheid niet tot stand komt.

De ‘drie Christussen’ in dezelfde ruimte worden nooit een eenheid en ze komen ook nooit van hun hersenspinsels af. In plaats daarvan blijven ze eenvoudig vasthouden aan hun verschillen – omdat elk van hen veronderstelt dat hij een onschendbare, ‘absolute entiteit’ is. Dat is eigen aan ego’s. Dat is eigen aan ‘stammen’. Dat is eigen aan nationale staten. Dat is eigen aan provinciaal ontstane (en inherent door ‘stamdenken’ bepaalde, niet-universele) religies. Dat is eigen aan alles wat zichzelf als iets afzonderlijks beschouwt.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum heeft niets van doen met welke veronderstelling van afgescheidenheid dan ook. Bij het Wereldwijd Coöperatief Forum gaat het om aan-alles-voorafgaande eenheid en geen-‘verschil’ als uitgangspunt. Het Wereldwijd Coöperatief Forum is dan ook de context waarbinnen de zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende kracht van de mensheid (als geheel) kan worden aangewend.

Er is nu op Aarde geen sprake van een zelf-organiserend, zelf-corrigerend en zelf-herstellend proces. Vandaar, dat het in dit boek voorgestelde Wereldwijde Coöperatieve Forum, een proces vertegenwoordigt dat in niets lijkt op wat nu al gebeurt. Alles wat al gebeurt, is een vorm van de afgescheiden ‘Christussen’ die tegenover elkaar staan in dezelfde ruimte. Alles en iedereen is nu geneigd te functioneren vanuit dat, zichzelf steeds maar herhalende, absurde principe. Deze absurdistische maskerade is de ondernemingswijze waarop menselijke ego’s denken orde op zaken te kunnen stellen.

Zelfs de ernstigst verontruste mensen maken gebruik van de methode om op ‘stamdenken’ gebaseerde adviesorganen in het leven te roepen, waarbinnen iedereen zijn speech afsteekt. Je voorstellen dat deze methode zal leiden tot het in orde brengen van de mensheid is een dagdroom. In feite is het nog erger dan een fantasie, want hierdoor maken mensen zich, in een wereld die al heeft gefaald, afhankelijk van de machten van afgescheidenheid en het afscheiden. Mensen vertrouwen erop, dat hun leiders iets zullen doen tegen wat er mis is in de wereld – maar de leiders verkeren niet in een positie om iets fundamenteels te doen tegen wat er mis is. Het enige dat leiders kunnen doen, is erop toezien dat de reeds-veronderstelde afgescheidenheid tussen de ‘stammen’ wordt nageleefd en de conflicten tussen die groepen in stand houden. De macht van de niet-afgescheidenheid moet zich nu onmiddellijk manifesteren – via een forum waarin de mensen kunnen participeren zonder ‘insignes’, ‘slogans’, ‘spandoeken’ of (nationale, religieuze dan wel plaatselijke) ‘stambelangen’ en eenvoudig de leiding op zich nemen van het totale, allesomvattende wereldwijde optredende proces van de mensheid. In feite moeten de wereldwijde industrialisatie en wereldwijde onderlinge communicatie nu (en voor eeuwig hierna) blijf geven van wereldwijd veronderstelde aan-alles-voorafgaande eenheid, geen-‘verschil’, en niet-afgescheidenheid.

De huidige niet-eenheid van ‘stammen’ kan eenvoudig niet langer worden toegestaan – of de mensheid zal zichzelf vernietigen. Dat is wat de mensheid doet in haar niet-eenheid. Ze ‘objectiveert’ letterlijk alles en iedereen, probeert letterlijk alles en iedereen te beheersen om (vervolgens) letterlijk alles en iedereen te vernietigen. Het ‘objectiveringsspel’ is lang geleden begonnen. Het ‘machtsspel’ is al in gang gezet en het ‘vernietigingsspel’ is nu gaande. Op enig moment in de toekomst, en dat hoeft niet eens lang meer te duren, zal de vernietigingsfase een fataal punt bereiken – tenzij er een halt wordt toegeroepen aan deze verschrikkelijke cyclus.

Wat leidt om te beginnen tot ‘objectivering’? De veronderstelling van afgescheidenheid. De veronderstelling van niet-eenheid, ego, afgescheiden ‘zelf’, afgescheiden ‘gezichtspunt’. Als je ‘absolute gezichtspunten’ samenbrengt in dezelfde ruimte, zullen ze automatisch dit ‘objectiverings-, machts-, en vernietigings’-spel gaan spelen.

Aan de andere kant is er een universum – en geen enkel ‘gezichtspunt’ binnen het universum is het universum zelf. Het universum is de context van alle mogelijke ‘gezichtspunten’. Hoe is het mogelijk dat het universum een zelf-organiserend, zelf-corrigerend en zelf-herstellend proces is? Het universum is een zelforganiserend, zelf-corrigerend en zelf-herstellend proces omdat het universum niet alleen maar een ‘pakket’ ontelbare aantallen ‘gezichtspunten’ is. Het universum is in tegendeel een aan-allesvoorafgaande eenheid – voorafgaand aan elk mogelijk ‘gezichtspunt’. Dat is het Werkelijkheids-universum.

De mensheid functioneert volgens het principe van het ego – ofwel afgescheiden identiteit en afscheidende activiteiten. Afgescheiden zijn en afscheiden – ofwel het ego-‘ik’ – is het denkbeeld van ‘verschil’. Dat denkbeeld manifesteert zich onvermijdelijk als het proces van ‘objectivering’, macht en vernietiging. Wetenschappelijk materialisme is (in tegenstelling tot waarachtige wetenschap ofwel vrij onderzoek) de ‘eindtijd’-filosofie van egoïteit. Wetenschappelijk materialisme geeft uitdrukking aan de duistere veronderstelling van niet-eenheid – met andere woorden, aan de veronderstelling dat er ‘gezichtspunten’ bestaan. In Werkelijkheid is het universum een aan-alles-voorafgaande eenheid, voorafgaand aan alle ‘gezichtspunten’. Waarachtige wetenschap onderzoekt daarom eenvoudig het universum dat altijd al één en ondeelbaar is.

De juiste actie van de mensheid is actie die is gebaseerd op de veronderstelling van aan-alles-voorafgaande eenheid – niet op het ego, niet op ‘stammen’, niet op enige vorm, gedachte of culturele uiting die in tijden van niet-eenheid is ontstaan of verrezen. De mensheid, als een geheel, in het Werkelijkheidsuniversum en als een ondeelbare totaliteit die uiteindelijk bestaat als een onnoembare, aan-alles-voorafgaande eenheid van absolute – dat is de mensheid van de Werkelijkheid.

Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum is het middel dat de mensheid in staat stelt te functioneren op basis van aan-alles-voorafgaande eenheid. Zonder dat middel zal de mensheid zichzelf vernietigen – in haar ‘loyaliteit’ aan het principe van niet-eenheid ofwel egoïsche afgescheidenheid en actief afscheiden.

Elke poging om de menselijke wereld te herstellen op basis van het principe van afgescheiden ‘gezichtspunten’ is dan ook tot mislukken gedoemd. Dat is de manier om in te zien of een poging tot herstel effect kan sorteren of niet. Kijk ernaar. Is het gebaseerd op de veronderstelling (en de vergadering) van afgescheiden ‘gezichtspunten’, dan is het paradigma van actie niet juist – hoe goedwillend de bedoelingen die zulke vergaderingen inspireren ook mogen zijn. Geen enkele geleidelijke of door ‘stamcultuur’ bepaalde benadering zal werken.

Als systeem (ofwel een functionerend mechanisme) is het Internet inherent niet-‘stamgebonden’ en inherent wereldomvattend. Het Internet is dan ook een kracht die (of een in potentie zelf-organiserend, zelf-corrigerend en zelf-verbeterend systeem dat) nu kan worden gebruikt om wereldwijd tot het juiste resultaat te komen. De opkomst van het Internet valt samen met het verschijnen van een al eerder versplinterde mensheid in een wereldbeeld van massacommunicatie. Het Internet dreigt momenteel te worden misbruikt op een door ‘stammenmentaliteit’ bepaalde

(ofwel op het ego gebaseerde) manier – maar het hoeft niet misbruikt te worden. Als mechanisme op zich is het Internet vrij – voorafgaand aan alle facties, ‘stammen’ en ego’s – en in potentie verbonden met iedereen-tegelijk.

Wil het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum op een juiste en positief doeltreffende manier functioneren, dan moeten er afgevaardigden zijn – zoals de volksvertegenwoordigers in een republiek. Democratie is bestuur door ‘iedereen’, ofwel een massa individuen – als het ware ontelbare ‘Christussen’ in dezelfde ruimte. Een republiek is daarentegen een op vertegenwoordiging berustend mechanisme ofwel een waarachtig geïntegreerd systeem. Democratie is iedereen-op-zijn-beurt – maar een waarachtig representatief systeem (zoals een republiek) is iedereen-tegelijk.² Het Wereldwijd Coöperatief Forum moet waarachtig op vertegenwoordiging berusten om voldoende geordend en erop gefocust te zijn werkelijk iets voor elkaar te krijgen. Miljarden mensen in een ‘chat room’ kunnen onmogelijk iets anders bereiken dan de zichzelf herhalende chaos en inertie van hun afzonderlijke veronderstellingen en drijfveren. In en door middel van de systematisch geïntegreerde, voorafgaande orde van een waarachtig wereldwijd functionerend forum kunnen miljarden mensen evenwel op de juiste manier worden vertegenwoordigd (en op een juiste en positieve manier effectief worden).

Bovendien moeten de activiteiten van het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum – op het moment dat ze plaatsvinden – volledig openbaar zijn, zodat iedereen in dit representatieve proces kan participeren in plaats van dat de vertegenwoordigers vergaderen achter gesloten deuren (in het geheim, onzichtbaar, en zonder verantwoording af te leggen aan het geheel van iedereen-tegelijk).

Er zijn allerlei mechanismen vereist om het Wereldwijd Coöperatief Forum (zoals in dit boek voorgesteld) doeltreffend te laten werken, maar in zo’n Wereldwijd Coöperatief Forum is geen sprake van een afzonderlijk collectief of een afzonderlijk individu dat boven het geheel staat. Het geheel moet belangrijker zijn dan de delen (en is dat inherent altijd al). In de huidige maatschappij zijn de delen allemaal zelf-veronderstelde ‘absolute entiteiten’ – waarvan elk (op velerlei manieren) probeert zichzelf afzonderlijk te vervullen dan wel tot eenheid te komen met alle ‘anderen’.

Dat ‘paradigma van delen’ kan niet werken. Alleen het paradigma van aan-alles-voorafgaande eenheid is juist en waar – en altijd geschikt om mee te werken. Als de delen ervan uitgaan dat ze belangrijker zijn dan het geheel, wordt de inherente eenheid van alles ondergeschikt aan allerlei afgescheiden en afscheidende tendensen, maar als het geheel wordt verondersteld boven de delen te staan, komt iedereen en alles tot het inzicht van aan-alles-voorafgaande eenheid.

In het Wereldwijd Coöperatief Forum moeten alle delen hun ‘absoluutheid’ consequent onderwerpen aan het geheel en het geheel moet overal op de wereld diepgaand worden geaccepteerd als het belangrijkste principe waaraan alle delen inherent (maar altijd op een positieve manier) ondergeschikt zijn. Alleen dan is het mogelijk dringende kwesties doeltreffend aan te pakken. Het Wereldwijd Coöperatief Forum, kan echter niet tot resultaten komen via een centrale

² In ‘De Mensheid van De Werkelijkheid’ verwijst Adi Da naar het juiste patroon van het Wereldwijd Coöperatief Forum volgens dat van een republiek – maar daarmee doelt hij niet op een toekomstige wereldwijde orde die bestaat uit één enkele politieke entiteit of staat. Hij gebruikt de term ‘republiek’ in het Wereldwijd Coöperatief Forum veeleer voor een bestuur dat is gebaseerd op een bepaald soort volksvertegenwoordiging – waarbij de volksvertegenwoordigers niet noodzakelijkerwijs worden gekozen volgens het principe van één-persoon-één-stem, maar (via de één of andere algemeen overeengekomen methode) vanwege hun evidente kwalificaties om de belangen te vertegenwoordigen van de mensheid als geheel.

autoriteit die officiële verklaringen publiceert voor een massa afgescheiden en afscheidende (en dus voortdurend weerspannige) toehoorders. Het in dit boek voorgestelde Wereldwijd Coöperatief Forum zal resultaten opleveren omdat er meer dan zeven miljard (en steeds meer) mensen zijn, die zich altijd als één man opstellen en altijd bereid zijn op een verenigde en principieel coöperatieve basis te handelen. De aan-alles-voorafgaande eenheid van een consequent principiële, wereldomvattende coöperatieve orde van de mensheid, die vierentwintig uur per etmaal in touw is om alle problemen en kwesties waarmee iedereen te maken heeft op een positief doeltreffende manier aan te pakken, zal consequent verhinderen dat door ‘stammen’ ingegeven en afscheidende krachten de kans krijgen om conflicten te bekostoven (en aldus en daardoor) de kwesties uit de weg gaan die door de mensheid, wil ze overleven, moeten worden aangepakt.

In het Wereldwijd Coöperatief Forum is absolute toewijding van ieder afzonderlijk en allen tezamen een vereiste. Een dergelijke toewijding vereist het opgeven van de dominantie van het ego en het absolute van het ego. Een dergelijke toewijding vereist consistent principiële participatie in het zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende proces van de mensheid als een aan-alles-voorafgaand ondeelbare eenheid waarbinnen geen enkele afgescheiden ‘absolute entiteit’ bestaat en waarin alle alsafgescheiden-veronderstelde ‘ietsen’ – hun op ‘stammenmentaliteit’ gebaseerde veronderstellingen opgeven.

Kenmerkend voor het ego is, dat het veronderstelt dat alles waarmee het te maken heeft ‘absoluut’ is. Die hele veronderstelde ‘absoluutheid’ is een illusie – maar het is een illusie die de wereld zodanig in haar greep heeft, dat deze zich nu in de fase van vernietiging bevindt. Aan die vernietigingsfase kan alleen een einde worden gemaakt door de veronderstelling van afgescheidenheid en de afscheidende activiteit los te laten en door het werkzame proces, dat op aan-alles-voorafgaande eenheid is gebaseerd, in gang te zetten en iedereen-tegelijk in staat te stellen volledig, vrij en op een positieve manier in dat proces te participeren.

Het eindigt waarmee het begint. Als je begint met afgescheidenheid is het einde duister. Als je begint met aan-alles-voorafgaande eenheid, verschijnt er alleen maar licht.

De mensheid-als-geheel heeft geen etiket of het nu ‘stamgebonden’ is, nationaal, religieus of wat voor soort dan ook. In zekere zin heeft de mensheid-als-geheel zelfs geen historie en bestaat ze alleen in het nu. De mensheid-als-geheel heeft geen zelfzuchtige bijbedoelingen en geen spaak om in haar eigen wiel te steken. De mensheid-als-geheel bestaat in de Werkelijkheid, niet in de tijd – maar de mensheid-als-geheel activeert zichzelf binnen de context van ruimte en tijd, op een zelf-organiserende, zelf-corrigerende, zelf-herstellende manier (als ze de kans krijgt om dat te doen en als ze ervan uitgaat dat ze inherent het recht en het vermogen heeft dat te doen).

Het is in niemands belang dat de mogelijkheid tot menselijk leven wordt vernietigd. Het is dan ook in niemands belang dat een door ‘stamcultuur’ bepaalde splintergroep van welke aard dan ook ‘wint’. Het is duidelijk in niemands belang dat door ‘stammenmentaliteit’ ontstane splintergroepen met elkaar in oorlog zijn.

Afgescheiden-‘ietsen’-die-naar-eenheid-streven’ is het principe van onechtheid. Afscheidenheid kan niet tot eenheid komen. Eenheid is een aan-alles-voorafgaande toestand die zichzelf kracht moet bijzetten. Als dit helder wordt ingezien, zal het duidelijk worden wat er in enige omstandigheid moet gebeuren en wat er niet moet gebeuren (of niet mag blijven doorgaan).

De persistentie van ‘stamconflicten’ mag niet maar worden getolereerd, alsof het ‘nu eenmaal zo

is'. Het hoeft niet te zijn 'zoals het nu eenmaal is'. Als het 'stamconflicten'-model ook maar wordt toegestaan te persisteren, zal het iedereen vernietigen.

De mensheid moet zichzelf organiseren. Er is geen sprake van dat 'één iemand' haar kan organiseren. De mensheid moet, als geheel, de zelf-organiserende kracht die inherent in alle geïntegreerde systemen aanwezig is, nieuw leven inblazen. Wat zich moet manifesteren in de vorm van het Wereldwijd Coöperatief Forum dat in dit boek aan iedereen wordt voorgesteld, is de zelforganiserende, zelf-corrigerende, zelf-herstellende kracht die inherent aanwezig is in de mensheid als een ondeelbaar geheel – niet een bepaald persoon of een groep personen.

De mensheid-als-geheel gaat er momenteel niet van uit dat ze over de macht beschikt om de wereldsituatie te veranderen. Mensen zijn geneigd zich te laten afleiden door allerlei prikkels die het voortduren van de status-quo aanmoedigen. Vandaar, dat het gebruikelijke 'organiseren' van afgescheiden 'ietsen' zal blijven plaatsvinden. De poging ontelbare 'gezichtspunten' te 'organiseren', is echter niet 'de oplossing'. Wat nodig is, is de universeel representatieve kracht die het 'gezichtspunt' overstijgt, en die het intrinsiek ondeelbare geheel van alles en iedereen zelforganiseert, zelf-corrigeert en zelf-herstelt. Het Wereldwijd Coöperatief Forum, dat in dit boek aan iedereen wordt voorgesteld, is de tastbare, actieve manifestatie van de noodzakelijke, universeel representatieve, effectiefegolozekracht van de wereldwijd zelf-geïntegreerde mensheid. Mijn beschrijving van die noodzakelijke kracht lijkt op zich misschien een soort metafysisch of abstract principe – maar het is niet alleen een metafysisch of abstract principe. Het is een zich werkelijk voordoende kracht die noodzakelijkerwijs, onvermijdelijk en volledig tastbaar en actief zal optreden – als 'de spaak uit het wiel wordt gehaald'.

In de huidige wereld wordt alles en iedereen onder controle gehouden door de menselijke 'stammencultuur' van vóór de industrialisering en de globalisering. De 'stammenmentaliteit' blijft zich manifesteren in de vorm waarin ze bestond vóór de Industriële Revolutie. In cultureel opzicht zit de mensheid nog steeds gevangen in die situatie – hoewel industrialisering en modernisering, waaronder de komst van het Internet, een feit zijn.

Aan het einde van de 19e eeuw was telegrafie het allernieuwste op het gebied van communicatie. Vóór de telegraaf duurde het dagen, weken, zelfs maanden om informatie van de ene plaats naar de andere te krijgen – zodat mensen vrijelijk hun gang konden blijven gaan zonder te weten wat zich afspeelde aan de andere kant van de planeet. Zodra de telegrafie haar intrede had gedaan, wist de ene kant praktisch direct wat er aan de andere kant gaande was en de telegraaf werd onmiddellijk ingezet als middel om wijd en zijd valse berichten te verspreiden. Zodra elk van de partijen in een conflict (in 'real time') kon weten wat de ander dacht, zei en deed, begonnen er als een fundamenteel aspect van moderne communicatie valse berichten op te duiken – met andere woorden, berichten waarmee je vijanden kon misleiden over wat je dacht, zei en deed. De strategie was je voor te doen alsof je dacht, zei en deed wat je in feite niet dacht, zei en deed. Het gevolg is, dat het inmiddels complexe patroon van wereldwijde communicatie, het Internet inbegrepen, in belangrijke mate is gebaseerd op onjuiste informatie – ofwel opzettelijk valse en opzettelijk misleidende berichtgeving die (om de een of andere reden ten voordele van de afgescheiden berichtgever) verhult wat er feitelijk wordt gedacht, gezegd en gedaan.

Tegenwoordig functioneert het Internet beslist niet als een verenigend principe. In plaats daarvan functioneert het Internet in belangrijke mate op precies de tegenovergestelde manier – net als

de rest van de wereld. Het Internet functioneert nu in belangrijke mate als een superversie van de telegraaf die in de 19e eeuw tot ontwikkeling kwam, waarbij mensen al heel snel op het idee kwamen, bij wijze van politieke, maatschappelijke, economische en culturele strategie, valse voorstellingen van zaken te geven.

Je mag er dan ook niet van uitgaan dat de manier waarop het Internet tegenwoordig veelal wordt gebruikt op zich juist is. Het systematische mechanisme (ofwel het inherent zelf-organiserende, zelf-corrigerende en zelf-herstellende systeem) van het Internet kan echter vanzelfsprekend in alle opzichten op een juiste, positieve manier worden gebruikt.

In de huidige wereldsituatie worstelen ruim zeven miljard individuen om te overleven. Die miljarden individuen proberen hun overlevingskans te vergroten door zich aan te sluiten bij allerlei groepen – kleine ‘stammen’, grotere nationale groepen, traditionele religieuze groeperingen enzovoort. Lid zijn van dergelijke collectieven wordt op een naïeve manier verondersteld de overlevingskans van de afzonderlijke individuen te vergroten. Daarom sluiten mensen zich aan bij dat soort groepen. Zo’n groepsverband verlost mensen van een zekere angst – en mensen plegen ook te denken dat een dergelijk groepsverband hen ontlast van de verantwoordelijkheid om juiste actie te ondernemen.

De wereld is een gekkenhuis – een maskerade van ego’s, vol illusies.

Dat neemt niet weg, dat de potentie van het gezonde verstand altijd al het geval is.

Het gezonde verstand moet nu op de voorgrond treden.

De mensen moeten nu handelen en leven op de inherent evenwichtige manier van aan-alles-voorafgaande eenheid – en van de Ondeelbare, Aan-alles-voorafgaande Waarheid Die de Werkelijkheid Zelf Is.

© 2009 ASA. Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel gedeelte van deze verhandeling mag op enige manier worden gekopieerd of gereproduceerd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een passage uit *Not-Two Is Peace: The Ordinary People’s Way of Global Cooperative Order* door de Wereld-Vriend Adi Da

Uitgegeven door Is Peace 723, een handelsnaam van de Adi Da Foundation Press
(10319 Westlake Drive, Suite 108, Bethesda, MD 20817 USA)

www.nottwoispeace.org